

aldeles ikke vare uskikede til at leve under almindelige Forhold, idet navnlig Kommunerne vel vilde føle sig forpligtede til at søge alle deres Sindsfyge indlagte paa Anstalten, uden Hensyn til om de bestemt trængte dertil. Foruden at herved Mange vilde komme til at miste den Frihed, som de meget godt kunne nyde uden Skade for sig selv eller Andre, vilde dette Forhold mulig endvidere medføre den Ulempe, at Pladsen blev optagen for mere kvalificerede Patienter — hvorved bemærkes, at Anstalten efter sin Udvidelse endnu kun vil kunne rumme 400, medens allerede Tællingen i 1847 viste 657 Sindsfyge i Nørrejylland. Endelig vilde Anstaltens Charakter, dens høiere lægelige og humane Formaal blive forvandsket, naar den saaledes gik over til at blive et Slags Fattighus for Sindsfyge, og til at blive betragtet som en Konkurrent med andre billige Forsørgelsesanstalter. Hertil kommer endnu den Betragtning, hvorpaa Ministeriet dog lægger mindre Vægt, at Anstaltens økonomiske Stilling, hvis man efter Udvidelsen bibeholdt den oftnævnte Betalingsfats, vilde blive væsentlig forringet. Efter de hidtilværende Forhold have de Uformuende udgjort omtrent 40 pCt. af det hele Patienttal; men der kan ikke være Tvivl om, at dette Procentantal efter Udvidelsen betydelig vilde forøges, og Følgen heraf vilde blive, at Anstalten vilde behøve et ikke lidet større aarligt Tilskud end det, som under andre Forhold vilde udfordres.

Af disse Grunde har Ministeriet, der om denne Sag har brevet sig med Indenrigsministeriet, troet at burde søge Betalingen for de Uformuende forhøjet, men man har paa den anden Side i Erkendelse af det Onskelige i, at Afdagen til Anstalten gjøres saa let, som dens Formaal tillader, troet, at man ikke burde lade Nedsættelsen aldeles bortfalde, men kun formindste den saaledes, at Betalingen blev lig med Halvdelen af den for Patienter af 3die Klasse til enhver Tid fastsatte (altsaa for Tiden 26 $\frac{1}{2}$ daglig). At en saadan Betaling, der dog endnu er særdeles ringe, skulde holde Patienter, der med Fordeel kunde benytte Anstalten, borte fra denne, er vistnok ingenlunde at be-

frygte, og man skal i denne Henseende blot henvise til den slesvigske Sindsfygeanstalt, der har haft en saadan Tilgang, at den gjentagne Gange har maattet udvides, naaget den aldeles ikke tilstaaer nogen Nedsættelse for de Uformuende.

Man skal endnu, forsaavidt man mulig kunde tænke sig som Middelvet, at lade Nedsættelsen vedblive for de Helbredelige, og derimod lade høiere Betaling indtræde for de Uhelbredelige, bemærke, at der efter Anstaltens Udvidelse ikke vil kunne blive Spørgsmaal om denne i sig mislige Afvikelse, da Anstalten bliver en saakaldet „blandet“, hvor de Helbredelige og Uhelbredelige ikke ere sondrede i forskellige Lokaler, men alle Sindsfyge sættes under lige Vilkaar. Heller ikke vilde det være tilraadeligt at lade den hidtilværende Nedsættelse vedblive t. Ex. i et Tidrum af 2 Aar, der efter de hidtilværende Forhold har været Grændsen for en Patients Forbliven i Anstalten, og derefter lade fuld Betaling indtræde, da det maatte befrygtes at ville blive en Følge heraf, at Patienterne i Mængde udtoges efter hint Tidsums Udløb, hvorved Anstalten ofte saa godt som vilde have spildt sin Plads og Umage paa dem.

Det vil iøvrigt sees, at Nedsættelsen, der efter Plakaten 1847 kun kom saadanne Uformuende tilgode, der vare baade hjemmehørende og forsørgelsesberettigede i Nørrejylland, efter Udkastet vil blive Alle til Deel, der opfylde en af disse Betingelser, hvorfor blandt Mere navnlig den Betragtning taler, at det under alle Omstændigheder staaer i den jydsk Forsørgelseskommunes Magt at fordrø, at den Sindsfyge, som den vil lade indlægge paa Anstalten, tager Ophold i Kommunen, hvorved han bliver hjemmehørende i Nørrejylland, medens det dog vilde være urimeligt at opstille en Betingelse, hvorved den blev nødt til at gaae denne Omvei. Iøvrigt er Reglen i Plakaten af 1847 om fri Forpleining i de 3 første Maanedes, hvilken Regel man i det Hele har troet at burde bibeholde, givet en noget forandret Afvæltelse, sigtende til skarpere at udtrykke, at den ikke kommer til Anvendelse paa Tilfælde af Tilbagefald.